

[Erik Eriksen.]

komme et sagsanlæg, og jeg personlig har intet at indvende imod, at det juridiske grundlag bliver prøvet ved højesteret — ingenlunde.

Jeg skal så blot tilføje en ting mere, som ligger mig på sinde. De udtalelser, jeg i sin tid som statsminister fremsatte om udlevering af håndskrifter, var alvorligt ment. Det var ikke dialektik, det var udtalelser, der bundede i et ganske bestemt folkeligt og nationalt syn, og når man nu siger, at der ikke har været lejlighed til at føre nogen folkelig debat om disse problemer, mener jeg ikke det er rigtigt. Jeg er i hvert fald vidende om, at i de folkelige kredse, jeg tilhører, har denne debat stået på gennem mange, mange år. Det har været et af de fremmeste problemer, man drøftede i det, der med et bredt udtryk kan kaldes højskolekredse.

Jeg kan heller ikke anerkende, at Danmark skulle blive mindre eller mindreværdigt ved at følge ministerens forslag. Danmark taber ikke i anseelse ved, at folketingsvedtager den udlevering, der her er foreslået. For mit eget vedkommende vil jeg mene tværtimod, og det er min faste overbevisning, at om blot nogle få år vil udleveringen fra næsten alle sider blive betragtet som en handling, der i høj grad må skrives på det danske folks kreditside.

Det er rigtigt, at de islandske håndskrifter repræsenterer noget helt enestående værdifuldt. Men når det er sagt, må man føje til, at forholdet Danmark Island imellem historisk, politisk og også folkeligt er af en ganske særlig karakter. Måske lyder det naivt at sige det, men jeg gør det alligevel: jeg bekender mig til den opfattelse, at i en tid, hvor bogstavelig talt en hel verden sukker efter tolerance og liberalitet, skylder vi i det danske folketing at vise, at vi dog også i praksis tilslutter os disse egenskaber. Vi skylder os selv og den islandske nation at skride til udlevering af disse klenodier, der dog har en ganske særlig værdi for Island. Jeg gentager, hvad jeg har sagt tidligere: jeg mener, at dér hører de hjemme, og for dette folkelige, nationale synspunkt, bør de videnskabelige hensyn vige.

Jeg er heller ikke i stand til at forstå, at den videnskabelige forskning skal lide skade af nogen betydning ved, at Reykjavik eller

Islands universitet træder ind i billedet. Her vil jeg gerne have lov til at minde om den kronik, dr. Lis Jacobsen har skrevet,

Jeg skal slutte med at sige, at jeg ikke mener, denne sag blot er et videnskabeligt anliggende. Den er — og det er det, jeg er talsmand for — i langt, langt højere grad folkelig og national. Jeg mener heller ikke, at videnskaben — med al mulig respekt for denne — kan gøre krav på at tale på det danske folks vegne på dette område. Og den svenske støtte til videnskabsmændene — bevar mig vel, men den er jo dog, hvis man læser den, geografisk betonet. Det skal jeg naturligvis ikke sige noget om, men det er geografiske synspunkter og altså synspunkter, jeg helt og fuldt mener bør vige for de folkelige, nationale og nordiske, jeg har peget på. Derfor vil jeg slutte med at sige, at jeg gerne vil stemme for ministerens forslag.

Hanne Budtz: Det var jo med forbauselse, at man for blot et par måneder siden hørte om regeringens aftale med Island om udlevering af håndskrifterne. Det er en meget mærkværdig fremgangsmåde, hvorved — må man sige — folketinget er ved at blive umyndiggjort. Denne fremgangsmåde er da også tidligere af mit partis ordfører blevet betegnet som uværdig. Jeg føler trang til at kalde den arrogant og hovmodig og uforenelig med begreber som folkestyre og demokrati, og den er egnet til at forøge den despekt, der findes for folketinget efter en del af den danske presse at dømme. I denne specielle sag synes jeg fremgangsmåden er ganske ødeleggende. Hvis man havde tænkt sig at vinde så mange tilhængere som muligt både blandt folketingets medlemmer og blandt danske borgere, vil en sådan fremgangsmåde virke stik modsat.

Siden betænkningen kom, har jeg fattet meget stor interesse for denne sag. Oprindeligt var jeg absolut modstander af udlevering, men tiden har arbejdet for denne sag, også for så vidt angår min stemme. Sådan er det så ofte, tiden arbejder for en sag, men den høje regering har ikke haft tid. Antallet af bitre modstandere, som den har skabt sig i denne sag, kunne sikkert være blevet mindre, hvis den var gået frem på ganske almindelig måde. Dermed mener jeg, at